

HOMILIA DE LA MISSA DEL DIA DE NADAL

L'àngel de la nit de Nadal va convidar aquells pastors que vivien al ras a anar a Betlem, per trobar l'infant, tot just nat, amb aquestes paraules: *No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor.* Ells hi anaren amb pressa, i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. També nosaltres avui, en el dia de Nadal, hem vingut a la celebració de la missa per trobar-nos amb aquell Fill que ens ha estat donat, el qui és el nostre Salvador. Els cristians celebrem amb joia immensa la glòria de Déu que se'ns ha manifestat en el rostre tendre del nen de Betlem. La glòria de Déu que és, al mateix temps, la pau per als homes. Perquè Jesús és la pau!

La litúrgia d'aquest dia ens duu a aprofundir el misteri que celebrem. Ho fa certament el pròleg de l'evangeli que ens ha estat proclamat, però també les altres dues lectures bíbliques. El naixement de Nostre Senyor Jesucrist ens porta consol, perquè el Fill de Déu fet home ens duu la plenitud del coneixement de Déu, ja que ell és la vida i la llum dels homes. Crist ha nascut, perquè vol ser acollit per nosaltres.

Una constant en l'Escriptura santa, principalment en els profetes, és la paraula *consol*. Déu consola el seu poble. En un món on, massa sovint, les llàgrimes entelen els ulls dels innocents; on hi ha molts cors adolorits que no troben sentit al que estan sofrint; on la buidor en el cor de moltes persones els fa néixer la tristesa que no deixa viure. En aquest món, tant en el passat com en el present, Déu fa sentir amb goig *a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei»*. La reialesa del nostre Déu s'ha manifestat aquest dia de Nadal en aquell infant, embolcallat i posat en una menjadora. No és pas la reialesa d'aquest món, la del poder i les armes, sinó la reialesa del qui ve a servir i a donar la seva vida, perquè els petits i els pobres regnin amb ell. És el reialme de l'amor. D'aquell amor que és més fort que la mort. Aquest és el consol de Nadal: l'amor de Déu és amb nosaltres i no ens abandona mai. Aquest és el motiu de la joia profunda, malgrat tantes coses que intenten de fer-nos perdre l'alegria de viure i estimar. Els cristians som els qui rebem el consol del nostre Déu; per això hem de ser portadors d'aquest consol als nostres germans que viuen en la tribulació. De fet, el naixement de Jesús ens parla de la tendresa del nostre Déu. Jesús ha vingut a dur al món la revolució de la tendresa. Què, si no, és l'amor misericordiós de Déu que ens arrenca del poder del pecat i de la mort, amb la tendresa de l'amor que sempre perdona, guareix i allibera? Deixem, doncs, que el consol de Déu, en aquest

dia de Nadal, ompli els nostres cors, per vessar-lo en el cor de tants i tants germans nostres que esperen la bona notícia del consol del nostre Déu en el més pregon del seu ésser.

Qui és aquest Jesús nascut a Betlem i posat en una menjadora que ens ve a portar el consol? Ell és el Fill de Déu fet home per nosaltres en el si virginal de Maria. Ell, tot just nat, encara que no pot pronunciar paraules, és el Verb de Déu, la Paraula eterna del Pare. En ell, en la seva humanitat, en el seu rostre, en la seva mirada, en el seu plor i en el seu somriure d'infant, de manera abreujada, es fa present tota la Paraula de Déu, present en les Escripures i en la mateixa creació. El Pare no té cap altra Paraula que ell, i en ell ens ho ha dit tot. Tota realitat pren des d'ell i en ell tot el seu sentit. Sense ell res no té consistència. Els cristians no som seguidors d'un llibre, sinó seguidors de Jesús, el Crist, el Senyor. En ell tots els llibres de la Bíblia prenen sentit. Tota saviesa religiosa o filosòfica, tant del passat com del present i del futur, solament en Jesús podrà trobar la seva plenitud. Per això nosaltres som cristians: perquè en ell tenim la plenitud de la revelació de Déu i de la revelació de qui som nosaltres i què hem de fer per caminar vers Déu, vers la salvació. Aquesta és la gosadia del mateix Crist i l'atreviment dels cristians enmig del nostre món que es vanta de la tolerància i del pluralisme, encara que sovint caigui en exclusivismes i dogmatismes. Enmig de la nostra societat i davant dels nostres coetanis, nosaltres, com sant Pere davant del sanedrí, hem de confessar obertament i amb la força de l'Esperit que ens fa parlar amb llibertat, que *la salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist, el natzarè, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4,12).

En l'evangeli hem escoltat el que diu el pròleg de sant Joan: *Ell ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit*. Jesús ha vingut per salvar-nos. I la seva salvació solament pot ser realitat si el cor de cada persona l'acull. I aquest és el drama del nostre món. De fet, l'únic drama que es desenvolupa en aquest món és el de l'aventura, rica en turments i alegries, de l'home infinitament sol·licitat pel boig amor del seu Déu. Un drama, amb tants i tants episodis de manca de fe, d'esperança i de caritat; episodis de tancament a Déu i als germans; episodis de dolor i sofriment de les persones i de la mateixa creació. En el fons, tots aquests episodis són expressió del drama de Déu, de Jesús, que truca al cor de les persones, perquè vol ser reconegut i estimat, ja que en ell i solament en ell la persona troba el sentit profund de la vida. Però, encara avui, en aquesta Catalunya nostra, poble forjat per la fe cristiana, poble del Senyor, n'hi ha molts que no acullen Jesús que dia a dia és a la porta del seu cor, perquè vol donar-nos la vida, la llum que ell ens ve a portar en el misteri de Nadal.

El Senyor ens ha fet el do de la fe enmig del nostre món. I per això, ens trobem en aquesta catedral de Solsona per celebrar Nadal amb el cor obert a Crist que ve a salvar-nos. Necessitem viure amb veritat el misteri de Nadal. Sense Jesucrist no hi ha Nadal veritable. Sí que gràcies a Déu hi ha expressions festives i costums personals o familiars que, tenint la seva arrel en la fe en Crist, continuen essent manifestacions de gran humanitat i, en el fons, cultura cristiana: els desigs de pau i felicitat per a tots, les trobades familiars entorn de la taula, les lluminàries festives; sense oblidar les expressions culturals com les cançons nadalenques, els pessebres, els pastorets. L'esforç evangelitzador de tota l'Església pren també relleu per a nosaltres en aquestes festes nadalenques. Ens hem de deixar evangelitzar per l'àngel que ens envia vers Jesús, tot just nat a l'establia de Betlem. Jesús és el cor, el fonament i la meta de la nostra fe. «Si Jesucrist no constitueix la seva riquesa, l'Església és miserable. Si l'Esperit de Jesucrist no floreix en ella, l'Església és estèril. El seu edifici amenaça ruïna, si no és Jesucrist el seu Arquitecte i si l'Esperit Sant no és el morter de les pedres vives amb les quals està constituïda. No té cap bellesa, si no reflecteix la bellesa sense parió del rostre de Jesucrist» (Henri de Lubac, *Meditació sobre l'Església*, cap. 6). De fet, aquells pastors de la nit de Nadal se'n tornaren contents després de veure amb els seus ulls el que l'àngel els havia anunciat. També nosaltres, en tornar a les nostres llars, hem de dur en els nostres ulls i en els nostres llavis la bona notícia de l'amor de Déu que, una vegada més, se'ns ha manifestat. L'evangelització sempre necessària l'hem de viure intensament en aquestes festes de Nadal. Que dels nostres llavis i dels nostres cors brolli el nom de Jesús i el seu amor envers tothom!

Que santa Maria, que contemplà com ningú el rostre de l'Infant diví, i sant Josep, que veia reflectida en els ulls de Maria la bellesa de Jesús, ens ajudin a viure sempre en el desig de no perdre mai Jesús del nostre cor, per arribar un dia a veure'l cara a cara en el regne del cel. Amén.

Catedral de Solsona, 25 de desembre de 2021